

- Eg hafi alltaf fingist við djór, og eitt tað fyrsta eg gjordi tá eg kom til Havnar var at fáa mær eitt ross, sigur Petur Nolso, sum í dag hevur átta ross. Tvey teirra ganga á tróðni á Ternuryggi, hinu eru abraðastúli. Rossin, sum Petur stendur við, er tvey ára gamalt

Sjálvt um vit í dag skriva 1999, so keist tað sum vit ferðast utan fyrri lóg og rætt her uppi á villini við- um á Ternuryggi. So Guð í himn- alinum veit, hvat fólk hava hugsa- ð, tá ið hann flutti niðan her í 1975. Hugsið het, so myndamað- urni hoyrir, at tað hevur hetta verið úti í haganum.

Siggi, at verturin er á vegg úti í móti okkum, so eg endurtaki setni- ngin.

- Tey hildu mjø vera oran ... Vit hava fingið hoyvi tá Petur Nolso, sum millum mána best er kendur sum solumaður, tá tað er hansara dagliga yki. Men tað er nú ikki orsök til vitjanina.

Tað eru djórini hann hevur, sum eru orsök. Á tróðni, sum er 10.000 fermetrar, hevur hann eina so ótrúliga rígu av øllum mögu- ligum fuglaslagum. Harafurtað hevur hann eisini tveir hestar gangandi, og vit fáa alt fyrri eitt eina kenslu av, at vit eru farni eina ferð í ein djórargarð- staði í útlöndum.

Vit eru á ferð í einum djór- garði, men vit eru ikki í útlönd- um. Vit eru á Ternuryggi í Havn.

Fyrri at gera tað greitt beinan- vegin, so hava djórini tað ein- astandandi gott á tróðni hjá Petri. Umframt, at hann hevur bygt teimum eitt hús á vera í, so hevur hann eisini gjørt fuglunum eina tjóm at spæla í, og fuglarnir stór- trivast. Tey smæðast ikki bara tí at ein vilstur skalamaður og ein havnamaður eru komnir á vitjan. Tað er nú kortini ikki so lógð, tí teir eru vanir við slíkt.

Barnagarðarnir vitja ofta

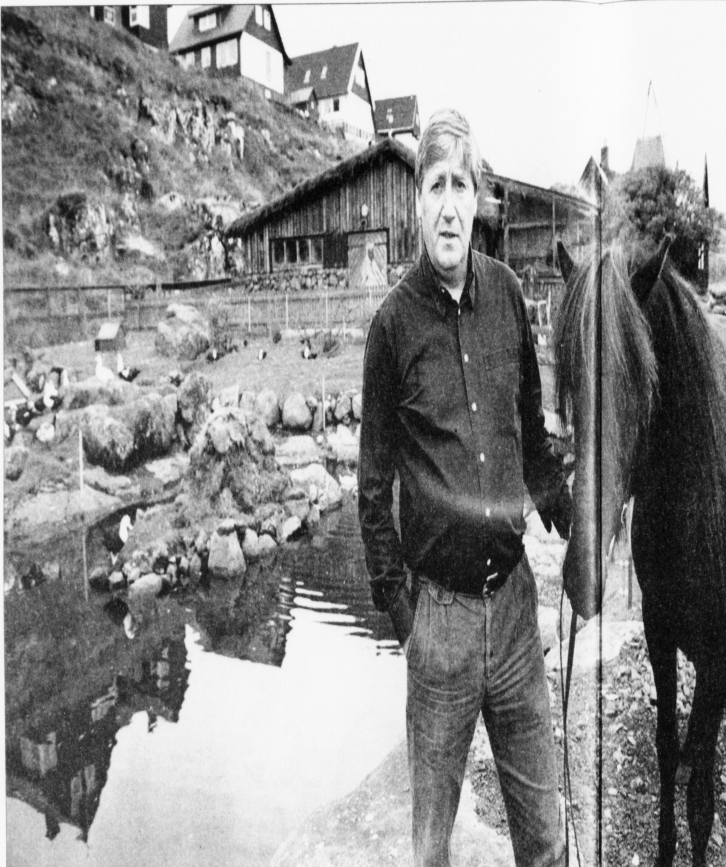
Petur Nolso smilur, tá vit spyrja hann um barnagarðarnar.

- Já, teir koma allastáðni frá. Úr Miðvági, Sumba, av Argjum og úr Havn. Abraðastúli eisini. Børn- um dæmar væl at siggja fuglar- nar, og tey plaga at sita eina løtu og njóta umhvørvið, sigur hann.

Hann greiðir frá, at hann hevur ikki gjørt nakar fyrri at koma nakran um tað, men heldur, at tey hava frætt um fuglarnar, frá onkr- um sum hevur verið á vitjan.

- Tá tey eru farnir tú, so hava tey lagt lóðina her fransvið, smil- ist Petur, sum ikki hevur nakar inni smá gestum.

- So plaga tey at sita uppi í bakkanum og eta. Uppi í brekkuni ber til at sita og byggja oman yvir garðin, meðan maturin verður etin, og tað dæmar teimum, sigur Petur og peikar niðan í brekkuna. Tá vit hava gingið eina løtu í garðinum skilja vit væl, at børn- um dæmar væl at vitja Petur, tí hetta nú vera forknungi hjá teimum smá. Fuglar, sum eingin

Í djóragarðinum á Ternuryggi

DJÓRAGARÐUR. Tað er ikki hvør mans føri at hava so nógv og so ymisk djór gangandi í túninum. Men tað er júst tað, sum Petur Nolso hevur. Og hann trivast saman við djórinum, sum eisini eru vorðin fast vitjunarstaði hjá barnagarðum og dagstovnum bæði úr bygd og úr bý. - Tey plaga at sita í bakkanum og eta matpakkar, tí so siggja tey, øll djórini í senn, sigur Petur smilandi

Brúkar hvønn leygardag til djórini

Men hvussu fer ein maður, sum ferðast dagin og ríki runt sum solumaður, tí tað er onsa øllum djór- um. Krevur tað ikki ótrúliga nógvu tál?

- Já, tað ger tað sjálvsagt. Van- ligar dagar gevi og teimum um morgunin og um kvöldið, tí eg havi ikki stundir til so nógv meir, men so brúki eg eisini hvønn tann einasta leygardag til djórini, sigur Petur Nolso.

Men hvussu kemur áhugin fyrri djórini?

- Eg eri bygdamaður, ella rætti- ar, eg eri úr Vági og vit hava alltaf havt djór í familjuni. Tí hev- ur tað verið naturligt at fáa mær djór, sigur Petur Nolso, sum er reidmaður burtav.

Hann hevur ikki ferri eina átta hestar, hóast bert tveir standa á tróðni.

- Mær hevur altíð dæmt so væl ross, og tað fyrsta eg gjordi, tá eg flutti til Havnar, var at fáa mær ross, sigur hann og stafestir, at hann hevur havt ross í næstan triðri ár.

- Hetta er ein loypidunna, sigur hann og greiðir frá, at hon á donskum kallast „Jobband“, so umsett til „jorðumandi“ eitur hon ikki so litið.

Páfuglar, fasanar og kalkunir Sum vera man, so hevur Petur eisini fingið fatur á meira „van- ligum“ fuglum. Tí serti tí eisini froysskar gæs, froysskar dunur og annað gott ganga á stýkkinum. Tað er alt meira heimligt, um vit koma síga tað so.

... sigur Petur og peikar á eitt, sum min sam hevur dunnskap, men sum er meira greitt í t.

Hetta er nú fyrsta ferðin at tye- ara útsendi hevur hoyrt hatta navn, so kom ikki og sig, at ein ikki lerir av at vera blaðmaður.

Moskusoksan hevði eg hoyrt um, men ikki dunna.

- Íalt ganga einir 200 fuglar runt á stýkkinum hjá Petri Nolso og hóast hann ikki hevur talið í hövðinum, so heldur hann sjálvur, at tað munna vera eini 20 til 25 ymisk fuglaslag á tróðni. Tað er ikki so litið.

Páfuglar, fasanar og kalkunir Sum vera man, so hevur Petur eisini fingið fatur á meira „van- ligum“ fuglum. Tí serti tí eisini froysskar gæs, froysskar dunur og annað gott ganga á stýkkinum. Tað er alt meira heimligt, um vit koma síga tað so.

Men tað gangur bert stutt løtu, so kemur eitt stórt eitt gangandi. Min sam, tað er ein kalkun, sum kemur spunkulandi. Petur hevur koyrt hana á dýr, tí ni fer hann at geva fuglunum, og hon skal eins og hini kratturini eisini hava okkurt í nevði.

Petur greiðir okkum frá, at hann hevur seks vaksnar kalkunir. Hes- ar hava nú fingið ungar, so jóla- dagin er bjargdur.

Ser tað so burtur av?

- Nei, ikki ein fuglar verður seldur. Tað verður brúkið her tað

heila. Familja fær burtav, treyð- ugt so, men tað verður einki selt, sigur Petur Nolso, sum eisini greiðir frá, at hann júst hevur ruddað út í dýgvæinginum.

- Tey leggja nú í boksini klárar at eta, sigur Petur og tað er júst tann naturliga gongdin.

Hvar av øðrum liva má Annars er hann ikki so litið stolt- ur, tá hann sigur okkum um páf- uglin, sum er froyingur burtav- av.

- Allir páfuglarnir, sum eru her nú, eru „froyingar“. Hasin er foddur innilum tróini, sigur hann og peikar á ein spækan „unga“. Petur leggur afturat, at tað er rættuliga óvanligt, at páfuglarnir leggja millum tróini.

- Tað kenna tey einki til abra- ðastúli, leggur hann afturat við einum smil.

Beint við henda unga páfuglin er eitt búr, har triggir fasanar sita. Tveir vanligir og so ein „silvur- fasanur“. Hann er ótrúliga flottur at siggja, tí hann hevur so nógvur litir. Men hann er eitt sindur villur í ser, sigur eigin.

- Eg hevði ein annan. Hann bleiv fastur í netinum, og istaðin fyrri at biða, so rykti og skrkti hann so, at beinni skraduðu av, sigur Petur, sum leggur afturat, at hann avlívði hann beinanvegin.

Fuglar í stýlvum

Sum vera man, tá so nógvir fulgar eru savnaðir á einum stað, so er onkur, sum brýtur nógv frá tí, sum vit vanliga kenna í Føroyum.

Millum teir fuglarnar er ein hani, sum „fressar“ runt á stýkkinum. Haldi ikki honum hóvar, at vit koma ov nær, og tí ger hann skjótt av og sleppur sær um hornið. Í tann fer sígi eg, at tað sær út, sum er hann í stýlvum, og eyguni fylgja hesum skentliga fugli.

Løtu seinni vitir Petur okkum inn í hús, sum stendur mitt á stýkkinum. Har inni hadda hestar- nir til, tá veðrið ikki er til, at teir standu uttanfyri. Men har er eisini eitt býli til dýgvænar og har inni er eisini ein dýga í stýlvum.

Stuttligt sær tað út, men dýgvæ- num dæmar einki, at Álvur kemur ov nær við linsuni á fototólinum, so tað verður ein flaksan innan- fyrri.

Í einum øðrum búi sita nakrar aðrar dýgvænar og við eitt hevur Petur ikki eina út, sum hann kall- ar fyrri hóystjart dýgvæna, og hon er ótrúliga vøkur at siggja til.

Men tað er uttan iva nakar av tí, hann hevur leitað eftir, tá hann keypti á Ternuryggi heldur eini at byggja á Fræslinum. Her uppi valdar friður. Heimaðgjörðin friður,

sum hann sjálvur hevur skapt hann. Við djórini í garðinum, sum annars er fullur av trøum. Hann hevur eisini brúkið fyrri friðinum, tí tað hann tekst við krevur, at hann arbeidir nógv.

Tað er nevnliga ikki bara sum at siga tað at vera solumaður. Tað

heila. Familja fær burtav, treyð- ugt so, men tað verður einki selt, sigur Petur Nolso, sum eisini greiðir frá, at hann júst hevur ruddað út í dýgvæinginum.

- Tey leggja nú í boksini klárar at eta, sigur Petur og tað er júst tann naturliga gongdin.

Hvar av øðrum liva má Annars er hann ikki so litið stolt- ur, tá hann sigur okkum um páf- uglin, sum er froyingur burtav- av.

- Allir páfuglarnir, sum eru her nú, eru „froyingar“. Hasin er foddur innilum tróini, sigur hann og peikar á ein spækan „unga“. Petur leggur afturat, at tað er rættuliga óvanligt, at páfuglarnir leggja millum tróini.

- Tað kenna tey einki til abra- ðastúli, leggur hann afturat við einum smil.

Beint við henda unga páfuglin er eitt búr, har triggir fasanar sita. Tveir vanligir og so ein „silvur- fasanur“. Hann er ótrúliga flottur at siggja, tí hann hevur so nógvur litir. Men hann er eitt sindur villur í ser, sigur eigin.

- Eg hevði ein annan. Hann bleiv fastur í netinum, og istaðin fyrri at biða, so rykti og skrkti hann so, at beinni skraduðu av, sigur Petur, sum leggur afturat, at hann avlívði hann beinanvegin.

Fuglar í stýlvum Sum vera man, tá so nógvir fulgar eru savnaðir á einum stað, so er onkur, sum brýtur nógv frá tí, sum vit vanliga kenna í Føroyum.

Millum teir fuglarnar er ein hani, sum „fressar“ runt á stýkkinum. Haldi ikki honum hóvar, at vit koma ov nær, og tí ger hann skjótt av og sleppur sær um hornið. Í tann fer sígi eg, at tað sær út, sum er hann í stýlvum, og eyguni fylgja hesum skentliga fugli.

Løtu seinni vitir Petur okkum inn í hús, sum stendur mitt á stýkkinum. Har inni hadda hestar- nir til, tá veðrið ikki er til, at teir standu uttanfyri. Men har er eisini eitt býli til dýgvænar og har inni er eisini ein dýga í stýlvum.

Stuttligt sær tað út, men dýgvæ- num dæmar einki, at Álvur kemur ov nær við linsuni á fototólinum, so tað verður ein flaksan innan- fyrri.

Í einum øðrum búi sita nakrar aðrar dýgvænar og við eitt hevur Petur ikki eina út, sum hann kall- ar fyrri hóystjart dýgvæna, og hon er ótrúliga vøkur at siggja til.

Men tað er uttan iva nakar av tí, hann hevur leitað eftir, tá hann keypti á Ternuryggi heldur eini at byggja á Fræslinum. Her uppi valdar friður. Heimaðgjörðin friður,

sum hann sjálvur hevur skapt hann. Við djórini í garðinum, sum annars er fullur av trøum. Hann hevur eisini brúkið fyrri friðinum, tí tað hann tekst við krevur, at hann arbeidir nógv.

Tað er nevnliga ikki bara sum at siga tað at vera solumaður. Tað

heila. Familja fær burtav, treyð- ugt so, men tað verður einki selt, sigur Petur Nolso, sum eisini greiðir frá, at hann júst hevur ruddað út í dýgvæinginum.

- Tey leggja nú í boksini klárar at eta, sigur Petur og tað er júst tann naturliga gongdin.

Hvar av øðrum liva má Annars er hann ikki so litið stolt- ur, tá hann sigur okkum um páf- uglin, sum er froyingur burtav- av.

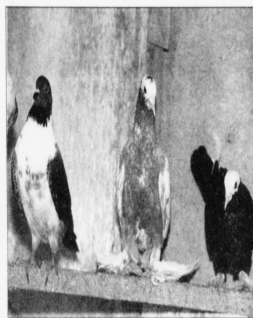
- Allir páfuglarnir, sum eru her nú, eru „froyingar“. Hasin er foddur innilum tróini, sigur hann og peikar á ein spækan „unga“. Petur leggur afturat, at tað er rættuliga óvanligt, at páfuglarnir leggja millum tróini.

- Tað kenna tey einki til abra- ðastúli, leggur hann afturat við einum smil.

Beint við henda unga páfuglin er eitt búr, har triggir fasanar sita. Tveir vanligir og so ein „silvur- fasanur“. Hann er ótrúliga flottur at siggja, tí hann hevur so nógvur litir. Men hann er eitt sindur villur í ser, sigur eigin.

- Eg hevði ein annan. Hann bleiv fastur í netinum, og istaðin fyrri at biða, so rykti og skrkti hann so, at beinni skraduðu av, sigur Petur, sum leggur afturat, at hann avlívði hann beinanvegin.

Orð: Sveinur Tróndarson Myndir: Álvur Haraldsen

Henda dýgan sær út sum er hon í stýlvum. Tað var hon ikki einsamall um, tí eisini ein hani, sum gekk so spækin uttanfyri var í stýlvum, men hann belt ikki gestirnir vóru áhugaðir, so hann spæði avstáð, tá hann belt at vit komu í so nær

- Hesin fuglurin er tiltikin vakur, sigur Petur Nolso um hóystjartdýgvæna. Og hann hevur rætt. - Eg fekk minna fyrstu dýgvæna tá eg var 10 ára gamal, so tað er kanska ikki so lógð, at mær dæmar væl dýgvænar, leggur hann afturat

Bech og gamla eiganarum dæmdi væl at hava dýr.

- Men hevði hann vitad, at eg skuldi hava ross her, so veit eg ikki um eg hevði fingið hús, sigur Petur og flennir.

Hann hevði annars fingið klør- ar í eitt grundstykki úti á Fræslinum stutt eftir, at hann var kominn til Havnar. Tað stykkið seldi hann, og istaðin keypti hann „djórargarðin“ á Ternuryggi. Tað gerðina er hann ótrúliga gladdur fyrri í dag, tí hann hevur tað sum blomman í eiginum, har hann er nú.

- Her er einastandandi gott at vera, sigur Petur og hann hevur ongur tropuleikar yvirhøvur við at fáa okkum báðar at triga tí hann sigur. Hann býr ju í býnum, men kortini í haganum. Beint midanfyrri er býarívið og tað er tað eisini norðanfyrri har útsýkk- ingin Millum Gíluja er. Kortini er hús hansara so langt frá, at tað er so púra frífríligt at ganga á tróðni.

Men tað er uttan iva nakar av tí, hann hevur leitað eftir, tá hann keypti á Ternuryggi heldur eini at byggja á Fræslinum. Her uppi valdar friður. Heimaðgjörðin friður,

sum hann sjálvur hevur skapt hann. Við djórini í garðinum, sum annars er fullur av trøum. Hann hevur eisini brúkið fyrri friðinum, tí tað hann tekst við krevur, at hann arbeidir nógv.

Tað er nevnliga ikki bara sum at siga tað at vera solumaður. Tað

Nógvar forknungir fuglar eru í djórargarðinum

sum hann sjálvur hevur skapt hann. Við djórini í garðinum, sum annars er fullur av trøum. Hann hevur eisini brúkið fyrri friðinum, tí tað hann tekst við krevur, at hann arbeidir nógv.

Tað er nevnliga ikki bara sum at siga tað at vera solumaður. Tað

heila. Familja fær burtav, treyð- ugt so, men tað verður einki selt, sigur Petur Nolso, sum eisini greiðir frá, at hann júst hevur ruddað út í dýgvæinginum.

- Tey leggja nú í boksini klárar at eta, sigur Petur og tað er júst tann naturliga gongdin.

Hvar av øðrum liva má Annars er hann ikki so litið stolt- ur, tá hann sigur okkum um páf- uglin, sum er froyingur burtav- av.

- Allir páfuglarnir, sum eru her nú, eru „froyingar“. Hasin er foddur innilum tróini, sigur hann og peikar á ein spækan „unga“. Petur leggur afturat, at tað er rættuliga óvanligt, at páfuglarnir leggja millum tróini.

- Tað kenna tey einki til abra- ðastúli, leggur hann afturat við einum smil.

Beint við henda unga páfuglin er eitt búr, har triggir fasanar sita. Tveir vanligir og so ein „silvur- fasanur“. Hann er ótrúliga flottur at siggja, tí hann hevur so nógvur litir. Men hann er eitt sindur villur í ser, sigur eigin.

- Eg hevði ein annan. Hann bleiv fastur í netinum, og istaðin fyrri at biða, so rykti og skrkti hann so, at beinni skraduðu av, sigur Petur, sum leggur afturat, at hann avlívði hann beinanvegin.

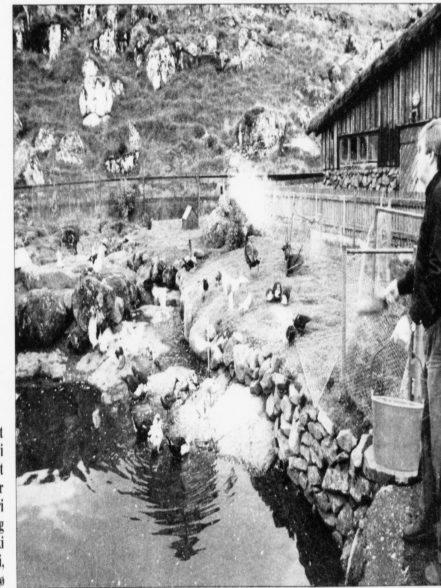
Fuglar í stýlvum Sum vera man, tá so nógvir fulgar eru savnaðir á einum stað, so er onkur, sum brýtur nógv frá tí, sum vit vanliga kenna í Føroyum.

Millum teir fuglarnar er ein hani, sum „fressar“ runt á stýkkinum. Haldi ikki honum hóvar, at vit koma ov nær, og tí ger hann skjótt av og sleppur sær um hornið. Í tann fer sígi eg, at tað sær út, sum er hann í stýlvum, og eyguni fylgja hesum skentliga fugli.

Løtu seinni vitir Petur okkum inn í hús, sum stendur mitt á stýkkinum. Har inni hadda hestar- nir til, tá veðrið ikki er til, at teir standu uttanfyri. Men har er eisini eitt býli til dýgvænar og har inni er eisini ein dýga í stýlvum.

Stuttligt sær tað út, men dýgvæ- num dæmar einki, at Álvur kemur ov nær við linsuni á fototólinum, so tað verður ein flaksan innan- fyrri.

Í einum øðrum búi sita nakrar aðrar dýgvænar og við eitt hevur Petur ikki eina út, sum hann kall- ar fyrri hóystjart dýgvæna, og hon er ótrúliga vøkur at siggja til.

Ein skal geva sær stundir til at takast við djórini. Eg havi tibeit eitt soverðið arbeid, at eg kann taka fri nakrar dagar fyrri at gera eitthvørt. Annars eri eg um djórini um morgunin og um kvöldið. Harumframt brúki eg hvønn leygardag til djórini, sigur Petur Nolso